

РЕШЕНИЕ

№ 3642

гр. София, 28.01.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 80 състав, в публично заседание на 22.01.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Виржиния Петрова

при участието на секретаря Цветелина Заркова, като разгледа дело номер **11710** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производство е по реда на чл. 26, ал. 1 от Закона за чужденците в Република България (ЗЧРБ), вр. чл. 145 – 178 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК).
Образувано е по жалба на Д. М. Х., гражданка на С., [дата на раждане] в [населено място], С., чрез адв. Б. П. Б., срещу Отказ за издаване на виза вид „D“, на М. Г. - консулско длъжностно лице – Завеждащ консулска служба в Посолството на Република България в А., Й., постановен по заявление от 20.04.2025г.
Жалбоподателката твърди, че отказът за издаване на виза е незаконосъобразен. Излагат се доводи, че оспореният отказ за виза е издаден в нарушение на чл. 8 от Конвенцията за защита правата на човека и основните свободи (ЕКПЧ), доколкото отказът да се издаде виза за събиране на семейството, в отсъствие на конкретни основания и при наличие на доказано семейно отношение, представлява държавна намеса в личния и семеен живот на жалбоподателката и нейната дъщеря, която е законно пребиваваща на територията на Република България. Твърди, че дъщеря ѝ е декларирала, че поема разходите ѝ за издръжка, медицински разходи и разходи за прехрана. Съпругът ѝ работи, за което се представя трудов договор. Семейството живее под наем, а две от четирите деца посещават българско училище. Позова се на практика на ЕСПЧ. Счита, че в оспорения отказ за виза не се съдържа конкретни факти и доказателства, които да обосновават причина за отказ, което представлява нарушение на чл. 35 и чл. 59 АПК. Излага доводи, че липсата на фактически основания води до невъзможност да се установи дали е налице причинно следствена връзка между наличните данни и извода на административния орган, че следва да бъде отказана виза. Твърди, че има нарушение на правото на ЕС - чл. 3, § 2 от Директива 2004/38/ЕО, както и нарушение на правото на събиране на семейство по смисъла на ЗУБ. Иска се

отмяна на отказа и изпращане на преписката на компетентния орган с указания за издаване на поисканата виза.

В съдебно заседание жалбоподателката не се явява, представлява се от адв. Б. Б., който поддържа жалбата по изложените в нея съображения. Претендира разности.

Ответникът - консулско длъжностно лице (КДЛ) – Консул в Посолството на Република България в [населено място], Й. оспорва жалбата като неоснователна и недоказана.

Софийска градска прокуратура, редовно призована, не се представлява и не изразява становище по жалбата.

Административен съд София – град, като взе предвид доводите на страните и извърши преценка на събраните по делото доказателства, приема от фактическа и правна страна следното:

Административното производство е започнало по заявление от Д. М. Х. за издаване на виза за дългосрочно пребиваване. Към заявлението са представени следните документи: национален паспорт, издаден от компетентните власти на С.; Решение № 822 от 22.01.2025 г. на председателя на ДАБ, с което на основание чл. 34, ал. 1 от ЗУБ е разрешено на Д. Ш. Ф. да се събере на територията на Република България със своята майка Д. М. Х. и със своя баща-Ф. Ш. Ш. М.; застрахователна полица за медицински разходи.

След разглеждане на заявлението, компетентният административен орган е приел, че са налице основанията на чл. 10, ал. 1, т.9, т.17, т.22 и т.24 от ЗЧРБ. Като фактически мотиви е посочено: „В рамките на съгласувателната процедура е придобита информация, включително и от други държави – членки, въз основа на която може да се направи обосноваването извод, че целта на влизането на апликанта е да използва страната като транзитен пункт за миграция към държави от З. Европа, където да направи опит да кандидатства за статут на временна закрила. Събирацията семейството не пребивава реално в Р България и не е в състояние да осигури достатъчно финансови средства за издръжка, за да не се прибягва до системата за социално осигуряване“.

Като доказателства по делото са приети Заповед № 95-00-26 от 16.01.2025 г., с която Министърът на външните работи, на основание чл. 34 от Наредбата за условията за издаване на визи и определяне на визовия режим, наричана за краткост по-надолу, само Наредбата, е определил длъжностните лица, които вземат решения за отказ за издаване на виза на основание чл. 10 от Закона за чужденците и Заповед № 1 от 26.01.2025 г. на посланика на Република България в А., с която М. Г., Завеждащ Консулската служба при посолството на Република България в [населено място], Кралство Й., е определен да съставя, подписва и връчва на заинтересованите лица формуляри за отказ за издаване на виза.

По делото е прието писмено становище на зам. председателя на Държавна Агенция „Национална сигурност“, в което се сочи, че съгласувателната процедура по подаденото от апликанта заявление за виза е осъществено от С. - ДАНС, като е изразено отрицателно становище в Националната визова информационна система.

При така установената фактическа обстановка съдът прави следните правни изводи:

Жалбата е подадена в срок, от надлежна страна, при наличие на правен интерес по смисъла на чл. 147, ал. 1 от АПК, срещу индивидуален административен акт, който пряко засяга права и законни интереси на жалбоподателя, поради което жалбата е процесуално допустима.

Разгледана по същество жалбата е основателна.

Оспореният отказ за издаване на виза е издаден от компетентен орган по смисъла на чл. 34, ал. 1 от Наредбата за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим (НУРИВОВР - приета с ПМС № 198 от 11.07.2011 г., обн., ДВ, бр. 55 от 19.07.2011 г., в сила от 4.08.2011 г.), съгласно който в случаите на отказ за издаване на виза на някое от основанията по чл. 10 от ЗЧРБ се съставя формуляр в два екземпляра по образец съгласно приложение № 7, който

се подписва от ръководителя на дипломатическото или консулското представителство или от упълномощено от него длъжностно лице. В настоящия случай административният акт е подписан от М. Г., втори секретар, консул към Генералното консулство на Република България в [населено място], Й., който е оправомощен да съставя, подписва и връчва на заинтересованите лица формулярите по образец съгласно приложение № 7 и № 8 към чл. 34, ал. 2 от НУРИВОВР със Заповед № 95-00-26 от 16.01.2025 г. на министъра на външните работи.

Условията и редът, при които чужденците могат да влизат, да пребивават и да напускат Република България са регламентирани в Закона за чужденците в Република България. Едно от изискванията за легално влизане в страната на чужденец, който не е гражданин на ЕС, е да притежава виза и това изискване е валидно по отношение на жалбоподателя. Видовете визи, посочени в чл. 9а от ЗЧРБ, се издават от дипломатическите и консулските представителства на Република България - чл. 9г от ЗЧРБ и чл. 10, ал. 1 от НУРИВОВР. Съгласно чл. 34, ал. 1 от НУРИВОВР не се издава виза на чужденец, когато е налице едно от основанията, посочени в чл. 10 от ЗЧРБ. За отказа се съставя формуляр в два екземпляра съгласно образец (приложение № 7), който се подписва от ръководителя на дипломатическото или консулското представителство, като в него се вписва закономото основание за отказ, без да се вписват съображения, засягащи интересите на националната сигурност и се удостоверява датата на връчване/изпращане на заинтересуваното лице.

В разглеждания случай, правното основание за постановения отказ е чл. 10, ал. 1, т.9, т. 17, т. 22 и т.24 от ЗЧРБ. В цитираните точки е предвидено, че се отказва издаване на виза или влизане в страната на чужденец, когато няма осигурена издръжка и необходимите задължителни застраховки през време на пребиваването си в страната и средства, осигуряващи възможност за обратното му завръщане /т.9/, не докаже достоверно целта и условията на заявеното пребиваване или транзитно преминаване, или летищен транзит /т. 17/, са налице основателни съмнения относно автентичността на приложените документи за издаване на виза, истинността на тяхното съдържание, надеждността на направените от чужденеца изявления или намерението му да напусне страната в рамките на разрешените срок за пребиваване /т.24/ и има данни, че целта на влизането му е да се използва страната като транзитен пункт за миграция към трета държава /т. 22/.

Съдът констатира, че оспореният отказ е издаден при нарушение на изискването за форма, уредено в чл. 59, ал. 2, т. 4 от Административнопроцесуалния кодекс. Според тази разпоредба административният акт в писмена форма трябва да съдържа изложение на фактическите и правните основания за издаването му. Тези елементи от акта имат за цел да разкрият волята на административния орган и обстоятелствата, които стоят в основата на постановяването на акта. Включените мотиви подпомагат жалбоподателя да организира своята защита и съответно съда – да упражни надлежно съдебен контрол върху законосъобразността на акта.

В обжалвания акт е посочена формално и единствено разпоредбата на чл. 10, ал. 1, т.9, т. 17, т. 22 и т.24 от Закона за чужденците в Република България. Не е посочено по какъв начин апликантът не доказва достоверно целта на престоя си. В самите подготвителни документи по издаване на акта е посочено, че целта на апликанта е да се събере със семейството си на територията на Република България и е депозирано решение на председателя на ДАБ, с което е дадено такова разрешение. Съдът счита, че апликантът е посочил целта на престоя си ясно в молбата и ответника не е оспорил решението на ДАБ. За да бъде законосъобразен постановеният отказ на соченото основание - чл. 10, ал. 1, т. 22 от ЗЧРБ, трябва да бъде установена специфичната цел у чужденеца - да използва страната, като транзитен пункт за миграция към трета държава. Такива факти не се установяват по преписката, от една страна, тъй като липсват доказателства в тази

насока, чието доказване е в тежест на административния орган. Представен е по делото трудов договор сключен между съпруга на жалбоподателката и „Леопард ММ Преводи“ ООД, договор за наем от 19.11.2025г., 2 бр. Удостоверения за децата, които посещават училище-редовна форма.

Липсата на конкретни и логични мотиви, свързани с отказа за издаване на виза вид „D“ е абсолютна предпоставка за отмяна на оспорения акт и е в унисон с константната практика на Върховния Административен Съд (решения по адм. д. № 12160/2018 г. и по адм. д. № 14248/2018 г., както и по-новите - решение № 5661 от 15.05.2020 г. по адм. д. № 120/2020 г. на VII отд. на ВАС, решение № 13290 от 27.10.2020 г. по адм. д. № 122/2020 г., Решение № 15639 от 16.12.2020 г. на ВАС по адм. д. № 6889/2020 г., Решение № 14956 от 3.12.2020 г. на ВАС по адм. д. № 6311/2020 г., Решение № 15518 от 15.12.2020 г. на ВАС по адм. д. № 7720/2020 г. на Четвърто отделение).

Изложеното, освен нарушение на формата по смисъла на чл. 146, т. 2 от АПК, навежда и съществено процесуално нарушение съгласно чл. 146, т. 3 от АПК, доколкото пречатства правото на защита на засегнатото лице да разбере мотивите на засягащия го негативен за него акт, респ. да организира защитата си срещу него, както обосновано е посочено в жалбата.

В съдържанието на акта липсват конкретни мотиви, обосноваващи този извод. В конкретния случай, административният орган изобщо не е взел предвид, наличието на стабилен административен акт – Решение № 822/22.01.2025 г. на Председателя на Държавна агенция за бежанците (ДАБ), с което е разрешено на Д. Ш. Ф. да се събере на територията на Република България със своята майка Д. М. Х. и със своя баща-Ф. Ш. Ш. М..

Съгласно чл. 34, ал. 7 от ЗУБ, визи на членовете на семейството се издават след разрешението по ал. 2 и 4 от българските дипломатически или консулски представителства.

Съгласно чл. 8, ал. 1 от Конвенцията за правата на човека и основните свободи постановява, че „Всеки има право на зачитане на неговия личен и семеен живот, на неговото жилище и тайната на неговата кореспонденция“, като (ал. 2) намесата на държавните власти в ползването на това право е недопустима, освен в случаите, предвидени в закона и необходими в едно демократично общество в интерес на националната и обществената сигурност или на икономическото благосъстояние на страната, за предотвратяване на безредици или престъпления, за защита на здравето и морала или на правата и свободите на другите“. Аргументи и доказателства за прилагане на изключението не са ангажирани от ответника.

С оглед изложеното се прави извода, че отказът е бланкетен, като позоваващ се единствено на правната норма, което е необосновано. Когато се отказва предоставянето на определено право следва за лицето да е ясна причина за това, конкретната такава, съотносима към неговата хипотеза. Не може мотивите да се дописват в хода на производството по оспорване на отказа. Същите е желателно да са изложени в самия акт, но могат и в отделно становище към преписката да се намира, което конкретно не е така. Следователно отказът е незаконосъобразен, поради което трябва да се отмени и преписката да се върне на ответника за ново разглеждане на заявлението с обсъждане на събраните доказателства.

Така мотивиран и на основание чл. 173, ал. 2 от АПК

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалба на Д. М. Х., гражданка на С., [дата на раждане] в [населено място], С., чрез адв. Б. П. Б., срещу Отказ за издаване на виза вид „D“, на М. Г. - консулско длъжностно лице – Завеждащ консулска служба в Посолството на Република България в А., Й., постановен по заявление от 20.04.2025г.

ВРЪЩА преписката на административния орган за ново произнасяне по заявлението на Д. М. Х., гражданка на С., [дата на раждане] в [населено място], С., при спазване на указанията по тълкуване и прилагане на закона, изложени в мотивите на съдебното решение.
Решението може да се обжалва в 14-дневен срок пред ВАС на РБ.